

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 czerwca 2013 roku N. O. została zatrzymana przez funkcjonariuszy Policji w związku z kradzieżą dokonaną przez nią wspólnie i w porozumieniu z B. K. w sklepie (...) mieszczącym się w Centrum Handlowym (...)

Przed zatrzymaniem, w ramach uzgodnionego wcześniej przez oskarżone podziału ról, B. K. podeszła do pracownicy sklepu (...) M. B. i po nawiązaniu z nią konwersacji starała się zaabsorbować jak najwięcej jej uwagi. W tym samym czasie N. O. skierowała się do stoiska z wyrobami marki T. i zaczęła wkładać do torby dwa zestawy garnków i jedną głęboką patelnię z trzeciego rozkompletowanego zestawu. Po spakowaniu w/w przedmiotów oskarżona opuściła sklep i skierowała się do wyjścia z galerii handlowej.

Podczas gdy N. O. pakowała przedmioty do torby ochrona Galerii (...) w osobie G. W. została poinformowana o podejrzeniu dokonania kradzieży w sklepie (...). G. W. postanowił ująć N. O. i w tym celu oczekiwał na nią w pobliżu wyjścia z w/w sklepu. W chwili, w której kobieta wyszła ze sklepu G. W. podążył za nią i podjął interwencję. Po sprawdzeniu zawartości torby funkcjonariusz ochrony ujawnił w niej w/w przedmioty. Oskarżona nie posiadała paragonu świadczącego o dokonaniu zakupów w sklepie (...).

Wezwani na miejsce zdarzenia funkcjonariusze policji, jak już wspomniano wcześniej, dokonali zatrzymania N. O. oraz pochodzących ze sklepu (...) dwóch kompletów garnków oraz głębokiej patelni będącej częścią trzeciego kompletu, które to przedmioty zwrócone zostały pokrzywdzonemu.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonej N. O. (k. 23-24, 75-76), zeznań świadka M. B. (k. 10-11, 301), zeznań świadka G. W. (k. 17-18, 301-302), protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 4-6), nagrania z monitoringu (k. 38), protokołu oględzin nagrania monitoringu (k. 39-46 i 301v)

Oskarżona N. O. przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego (k.24v) przyznała się do zarzucanego jej czynu i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Oskarżona stwierdziła, iż w jej mniemaniu sprawa jest oczywista. Oskarżona podała, że nie zna B. K.. Oskarżona wskazała, iż przepraszała w/w, ponieważ weszła na nią i już więcej z nią nie rozmawiała.

Przesłuchana ponownie w związku z postanowieniem o uzupełnieniu zarzutów oskarżona częściowo przyznała się do zarzucanego jej czynu i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Oskarżona podała, że podtrzymuje w całości jej wcześniejsze wyjaśnienia i przyznaje się do kradzieży. Oskarżona oświadczyła, że z nikim innym nie działała wspólnie i w porozumieniu.

Sąd zważył, co następuje:

Całościowa analiza dowodów przeprowadzonych w toku przewodu sądowego na rozprawie głównej zdaniem Sądu wskazuje na sprawstwo i winę oskarżonej N. O. w zakresie zarzucanego jej przez rzecznika oskarżyciela publicznego czynu.

W ocenie Sądu oskarżona N. O. dokonała zaboru celem przywłaszczenia ze sklepu (...) mieszczącego się w Centrum Handlowym (...) przy ul. (...) w W. dwóch zestawów garnków T. i patelni z rozkompletowanego trzeciego zestawu, o łącznej wartości 709,98 zł, na szkodę w/w sklepu, przy czym czyn jej stanowił wypadek mniejszej wagi i popełniony został w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyśle, czym wypełniła znamiona występku z art. 278 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd uznał przyznanie się oskarżonej O. do zarzucanego jej czynu za wiarygodne, albowiem koresponduje ono z zeznaniami G. W. oraz M. B.. Wyjaśnienia te korespondowały również z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie w postaci protokołu zatrzymania rzeczy i dokonanych oględzin monitoringu (k.39-46 i 301v). Odnosząc się do twierdzeń oskarżonej, w których zaprzeczała sprawstwu B. K., Sąd uznał je za niewiarygodne. Sąd miał na uwadze, iż w praktyce procesowej nierzadko spotykana jest sytuacja, gdy jeden ze sprawców, usiłuje odciążyć drugiego i to właśnie, zdaniem Sądu, było przyczyną nieprawdziwej depozycji oskarżonej. W tym miejscu wskazać należy, iż z zeznań G. W. bezsprzecznie wynika, iż widział jak obydwie oskarżone rozmawiając ze sobą wchodziły do sklepu (...), a następnie weszły razem do sklepu (...). Zachowanie opisane przez świadka wskazuje, iż oskarżone miały z góry przyjęty plan działania, albowiem dopiero po wejściu do sklepu (...) oskarżone zaczęły udawać, że się nie znają. Ponadto w sklepie (...) kobiety uzyskały torbę na zakupy, do której N. O. spakowała później skradzione przedmioty. Obie oskarżone ponadto pochodzą z W. oraz znają się ze sobą o czym świadczy wydruk stron z portalu F., które zostały załączone do akt. Z uwagi na powyższe Sąd uznał za niewiarygodne słowa oskarżonej, w których stwierdziła, iż rozmawiając z B. K. ograniczyła się jedynie do jej przeproszenia, ponieważ wcześniej na nią weszła. Sąd miał na uwadze, że twierdzenia te sprzeczne są z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, gdyż przeproszenie kogoś za swoje zachowanie jest krótszą formą wypowiedzi niż ta opisana przez świadka. Co więcej za przyjęciem sprawstwa B. K. przemawiają także zeznania M. B., która stwierdziła, iż odniosła wrażenie, że kobieta, która z nią rozmawiała robiła wszystko by odwrócić jej uwagę.

Przyczyny, które legły u podstaw uznania za niewiarygodne części wyjaśnień N. O. zaważyły również na ocenie wyjaśnień współoskarżonej B. K., która stwierdziła, że nie zna drugiej współoskarżonej i nie uczestniczyła w jakiegokolwiek kradzieży. Oskarżona oświadczyła również, że w dniu, w którym doszło do przestępstwa przyjechała do (...)w celach zawodowych i przy okazji chodziła po sklepach oglądając oferowane towary. W ocenie Sądu nieprzyznanie się współoskarżonej do sprawstwa zarzucanego jej czynu oraz wypieranie się znajomości z N. O. stanowiło element przyjętej w sprawie obrony i było wcześniej uzgodnione.

Za wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie zostały uznane przez Sąd zeznania świadków G. W. oraz M. B., albowiem są one spójne, rzeczowe, wzajemnie się uzupełniające, tworzące jedną logiczną całość. Nadto zostały poparte dowodami nieosobowymi, zgromadzonymi w przedmiotowej sprawie, w tym protokołami zatrzymania rzeczy, płyty oraz protokołem oględzin zapisu monitoringu.

Autentyczność i prawdziwość pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów nieosobowych nie była przez strony kwestionowana, nie wzbudziła ona także wątpliwości Sądu, który z tego względu nie odmówił im wiary i mocy dowodowej.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, iż okoliczności popełnienia czynu zarzucanego oskarżonej N. O. nie budzą wątpliwości. Analiza ustalonego stanu faktycznego prowadzi do wniosku, iż swoim zachowaniem wypełniła ona określone w art. 278 § 1 k.k. znamiona przestępstwa kradzieży, przy czym Sąd uznał, iż czyn jej stanowił wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 278 § 3 k.k.

Decydujące znaczenie dla przyjęcia wypadku mniejszej wagi miały okoliczności strony przedmiotowej, a przede wszystkim rozmiar wyrządzonej szkody. W okolicznościach niniejszej sprawy N. O. de facto nie osiągnęła zamierzonego celu w postaci trwałego włączenia skradzionych przedmiotów do swego majątku z uwagi na fakt, że rzeczy te zostały jej zabrane i oddane pokrzywdzonemu tuż po dokonaniu kradzieży. W istocie zatem pokrzywdzony nie poniósł żadnej szkody. Ponadto rozmiar grożącej szkody również nie był znaczny, gdyż wysokość skradzionego mienia wynosiła jedynie 709, 98 zł a zatem nie stanowiła ona istotnego składnika obrotów osiągniętych przez sklep i dlatego nie byłaby dla niego dotkliwą. Wskazać również należy, iż działanie oskarżonej było na tyle nieudolne, że umożliwiałoby łatwe wykrycie popełnionego przez nią przestępstwa. Należy przy tym podkreślić, że poprzednia karalność oskarżonej nie stała na przeszkodzie uznania jej czynu za wypadek mniejszej wagi, albowiem przy ocenie czy taki wypadek zachodzi bez znaczenia są okoliczności związane z osobą sprawcy.

Oskarżona N. O. w zakresie przypisanego jej przestępstwa działała nadto w warunkach recydywy szczególnej podstawowej (art. 64 § 1 k.k.), bowiem została uprzednio skazana przez Sąd Apelacyjny w PAU we Francji wyrokiem 0802801456 z dnia 16 sierpnia 2007 roku za umyślne przestępstwa podobne do art. 278 § 1 k.k. Powyższym wyrokiem oskarżona została skazana na karę 2 lat pozbawienia wolności. Oskarżona karę tą odbywała w okresie od 2 marca 2007 roku do 4 września 2008 roku.

Przy ustaleniu, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu w warunkach powrotu do przestępstwa Sąd miał na uwadze treść art. 114a § 1 k.k. Sąd zważył, iż spełniona została wynikająca z tego przepisu przesłanka w postaci wydania orzeczenia skazującego przez sąd właściwy w sprawach karnych w państwie członkowskim Unii Europejskiej. Jednocześnie w niniejszej sprawie nie zaszła żadna z przesłanek wyłączających możliwość uznania w/w wyroku za prawomocne orzeczenie skazujące w rozumieniu art. 114a § 1 k.k.

Nawiązując do omówienia znamion przestępstwa z art. 278 § 3 k.k. wskazać należy, że zabór to bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nimi władającej jak np. właściciela i objęcie go we własne władanie przez sprawcę (Kodeks karny – część szczególna, K. Buchała, A. Zoll, Zakamycze 2000, t. II). Wyjęcie rzeczy ruchomej musi przy tym nastąpić wbrew woli osoby nią dysponującej. Dopuścić się go może osoba, która nie ma w ogóle prawa rozporządzać rzeczą (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 XII 1998r., IV KKN 98/98, Prok. i Pr. Z 1999r., nr 7-8).

Przestępstwo kradzieży z art. 278 § 3 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Celem działania sprawcy musi być włączenie rzeczy do majątku sprawcy, objęcie jej w posiadanie lub postępowanie z nią jak z własną.

Subiektywną cechą działania określonego w cytowanych przepisach jest zamiar przywłaszczenia (animus res sibi habendi), albowiem kradzieży od strony podmiotowej musi towarzyszyć tzw. dolus directus coloratus w odniesieniu do znamienia, co do którego ustawa wymaga, by było objęte celem, a więc w odniesieniu do zabrania rzeczy.

W przedmiotowej sprawie N. O. w dniu 13 czerwca 2013 roku w W. przy ul. (...) na terenie Centrum Handlowego (...) w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z B. K., dokonała zaboru celem przywłaszczenia mienia w postaci dwóch zestawów garnków (...) i patelni z rozkompletowanego trzeciego zestawu, gdzie łączna wartość strat wyniosła 709, 98 zł na szkodę sklepu (...). Oskarżona zarzucanego jej czynu dopuściła się w warunkach powrotności do przestępstwa, o której mowa w art. 64 § 1 k.k.

Okoliczności przedmiotowe czynu pozwoliły w ocenie Sądu na jednoznaczne ustalenie, iż oskarżona działała w celu przywłaszczenia zabranych rzeczy, tj. włączenia ich do swego stanu posiadania, bez żadnej ku temu podstawy i bez zgody uprawnionej osoby. Podkreślić należy, iż oskarżona została ujęta w momencie oddalania się ze sklepu i tym samym przypisane przestępstwo przybrało formę dokonania.

Przy przestępstwie kradzieży, działanie sprawcy należy uznać za ukończone z chwilą gdy sprawca zawładnął rzeczą, objął ją w swoje posiadanie, bez względu na to, czy zdołał następnie zamiar rozporządzenia tą rzeczą jako swoją urzeczywistnić, czy nie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 1985 r., sygn. akt II KR 311/84, OSNPG 1985/8/110).

Włożenie do torby dwóch zestawów garnków T. i patelni z rozkompletowanego trzeciego zestawu i przetrzymywanie ich tam przez sprawcę zaboru stanowi przejęcie władztwa nad tą rzeczą, a więc dokonanie kradzieży i nie zmienia tej oceny fakt odebrania sprawcy w jakiś czas potem zabranych rzeczy przez inne osoby.

Mając więc powyższe na uwadze Sąd uznał, że postępowanie dowodowe wykazało winę oskarżonej N. O., zaś jej zachowanie wypełniło znamiona czynu określonego w art. 278 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Przy wymiarze kary Sąd analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, nadto by był adekwatny do stopnia winy oskarżonej i społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu oraz aby osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił przede wszystkim uprzednią karalność N. O. oraz jej działanie w warunkach recydywy, określonej w art. 64 § 1 k.k. Powyższe świadczy o braku u oskarżonej umiejętności wyciągania wniosków z poprzednio odbytych kar, jak również o jej lekceważącym stosunku do obowiązującego porządku prawnego.

Sąd miał na uwadze także znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej czynu, na który składa się głównie rodzaj i charakter naruszonego przez nią dobra prawnie chronionego w postaci mienia.

Do okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary, zdaniem Sądu należy również zaliczyć sposób i okoliczności popełnienia przez N. O. przypisanego jej czynu. Pamiętać bowiem należy, że przedmiotowego występkę oskarżona dopuściła się w „biały dzień”, w miejscu przeznaczonym dla wielu osób, wykazując tym samym całkowite lekceważenie obowiązujących norm nie tylko prawnych ale i społecznych oraz moralnych.

Na podobną ocenę zdaniem Sądu zasługuje również stopień winy oskarżonej, która popełniła przypisany jej występki umyślnie i z premedytacją.

Zaś jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd uwzględnił przede wszystkim postawę N. O., która przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

Ustalając rodzaj i wymiar orzeczonej kary, Sąd miał na uwadze, że niecelowym byłoby orzekanie grzywny, ponieważ deklarowany przez oskarżoną dochód jest zbyt niski i oscyluje w granicach minimum socjalnego. Natomiast odwoływanie się do kary pozbawienia wolności, nawet z warunkowym jej zawieszeniem, Sąd ocenił jako zbyt surową, nieprzystającą do wagi popełnionego przestępstwa. Oceny tej nie zmienia również fakt, że oskarżona była w przeszłości karana za przestępstwa podobne. W ocenie Sądu orzeczona wobec N. O. kara 12 miesięcy ograniczenia wolności, połączona z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele w wymiarze 30 godzin miesięcznie jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, zaś jej dolegliwość nie przekracza stopnia jej zawinienia. Jednocześnie kara spełni swe cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej, a także będzie właściwie kształtować świadomość prawną społeczeństwa. W ocenie Sądu także z punktu widzenia interesów Skarbu Państwa właściwszym będzie zobowiązanie oskarżonej do wykonywania na rzecz społeczeństwa, pracy społecznie użytecznej, niż osadzanie jej w zakładzie karnym na koszt podatników.

Na podstawie art. 230 § 2 Sąd orzekł o pozostawieniu w aktach sprawy dowodu rzeczowego wskazanego w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. 1 na k. 54 akt sprawy.

Sąd zwolnił N. O. od ponoszenia kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa mając na uwadze jej sytuację materialną. W ocenie Sądu obciążenie oskarżonej kosztami sądowymi przekraczałoby jej aktualne możliwości finansowe, a ich uiszczenie byłoby dla niej zbyt uciążliwe.